

ANNA BRIGHT

Selah

—•••—
Nebojácna
princezná

COO
BOO

Selah nebojácna princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Anna Bright
Selah – nebojácna princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Selah

Nebojácna
princezná

Séria Selah:

Selah – nechcená nevesta (1. časť)

Selah – nebojácna princezná (2. časť)

Anna Bright

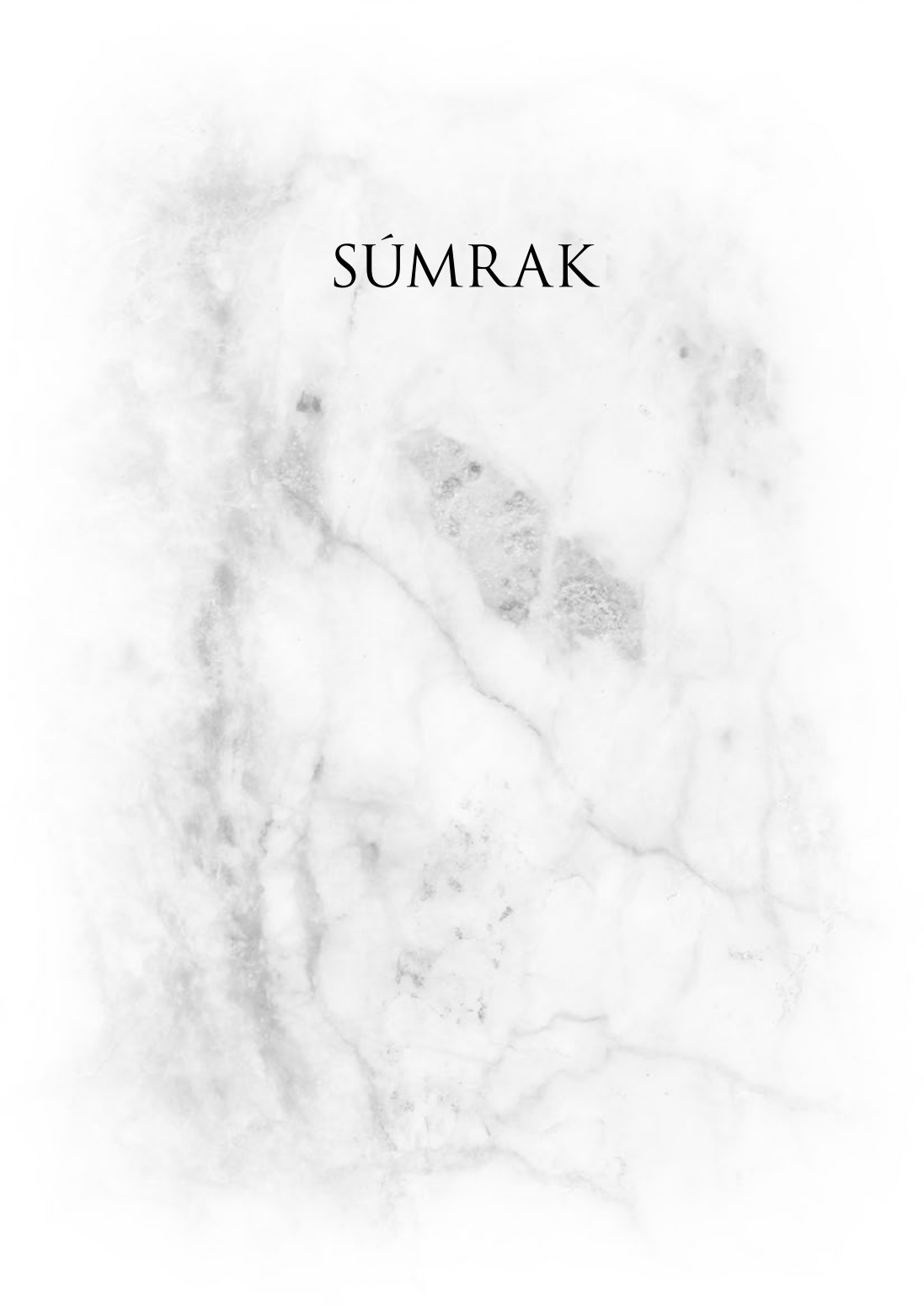
Selah

—•••••—
Nebojácna
princezná

Z angličtiny preložila Denisa Ghaniová

COO
BOO

*Venujem mamičke a ockovi, ktorí ma naučili,
ako byť láskavá a ako tvrdo bojovať.*

The background of the page is a light-colored, marbled paper with a complex, organic pattern of grey, white, and cream tones, resembling natural stone or aged parchment. The word "SÚMRAK" is centered in the upper half of the page.

SÚMRAK

*Wie nun Rotkäppchen in den Wald kam,
begegnete ihm der Wolf.
Rotkäppchen aber wußte nicht, was das für ein böses Tier war,
und fürchtete sich nicht vor ihm.*

Rotkäppchen

*... Červená čiapočka vošla do lesa a stretla vlka.
Netušila, akého zloducha má pred sebou, a vôbec sa vlka nebála.*

Červená čiapočka

1

OSUD

Na obzore sa hromadili búrkové mračná. Okolo strážneho koša krúžili tmavé vtáky. Plavili sme sa cez chladnú slanú vodu, ktorá narážala do trupu *Osudu*, a za chrbtami nám mizlo skalnaté pobrežie Norsku.

Všetko to boli zlé znamenia.

Vždy keď sa loď zakolísala na vlne, prevrátil sa mi žalúdok. Paluba sa nachádzala niekoľko metrov podo mnou, delili nás len hmla a rozochvené laná. Na oblohe viseli nízke oblaky, sivé ako cín, ťažké ako olovo. Hrozili, že ma zadusia.

Zo strážneho koša vyzeralo všetko inak. Alebo mi zmenil pohľad na svet ich podvod.

Keď sme opúšťali England – po všetkom, čo sa odohralo na dvore vo Winchesteri –, uľavilo sa mi, že som znova na palube lode. Cítila som sa tu bezpečne, ďaleko na oceáne s jasnou cestou pred sebou. Na *Osude* som našla druhý domov.

No vo všetkom som sa mýlila. Lang bol klamár a *Osud* neposkytoval útočisko strateným dievčatám.

Teraz som však poznala pravdu.

Každý poryv vetra, každé šplechnutie vody po bokoch *Osudu* znamenalo, že naša cesta pokračuje ďalej – vzdaľujem sa od otca, domova a nevlastnej mamy, ktorá chcela, aby som zmizla. Blížili sme sa k Schwarzwaldu a cárici. K vzbure, o ktorú sa Lang a ostatní usilovali ešte skôr, ako sme opustili Potomac.

Na východ sme však zamierili na môj povel. Alessandre by sa o takomto úspechu, keď ma vyhnala z Potomacu na honbu za nastávajúcim, ani nesnívalo.

Z výšky vyzerala inak aj posádka lode. Nešlo iba o to, že som doteraz nezazrela vrch Basilovej hlavy či jeho široké plecia alebo si nevšimla, ako ladne Jeanne behá po palube. Z výšky strážneho koša som totiž mohla sledovať všetkých naraz.

Celé týždne som na nich nemusela dávať pozor, lebo som im verila.

A to odo mňa nebolo rozumné.

Oprela som sa o hlavný sťažeh a pokúsila som sa dovoliť slanému vetru, aby utišil zradu, ktorá ma páčila v útrobach. Ľadový strach, ktorý mi prechádzal po chrbte, vždy keď som si spomenula, ako ďaleko som od domova. A ako ďaleko mám ešte zájsť. Ako sa s každým okamihom vzdalujem od Asgardu a Tordena.

Lang stál pred Homérovou kajutou, ruky vo vreckách, brada zdvihnutá, a počúval Andersena. Starší námorník sa s ním o niečom dohadoval, teatrálné mával rukami a snažil sa dokázať, že má pravdu. Sivozlaté vlasy mu povievali vo vánku okolo úzkej tváre. Lang nevytiahol ruky z vreciek, iba nadvihol obočie a Andersen pokračoval v rozprávaní.

Kapitán však tmavými očami zaletel ku mne, akoby si nemohol pomôcť.

Hovor so mnou, prosíkali ma. Dovoľ mi vysvetliť ti to.

Lang bol môj kapitán. Môj priateľ. Chlapec s citlivou tvárou, krivým úsmevom a so štíhlymi rukami ufúľanými od atramentu, ktorému som tak ľahko uverila. No jeho vysvetlenie ma nezaujímalo.

Keď sme včera v noci odišli z Norge, nezastavili sa mu ústa – hájil seba a svoje rozhodnutie prepašovať k ľuďom, ktorí sa búrili proti Imperiji Jötne, zbrane od *zōngtōnga*, a čakal, že po jeho monológu len chápavo prikývnem.

Neprestával rozprávať a ja som mlčala.

Odmietala som zbaviť ho strachu. Nebola som šťastná ani pokojná, tak prečo by mal byť on?

Pod nohami sa mi naklonili dosky strážneho koša. Vystrela som sa, stuhla som, no vzápätí som sa znova ochabnuto zviezla do sedu. „Cobie, vystrašili ste ma.“

„Nuž, vy vyvolávate obavy v mnohých ľuďoch. Naozaj by ste nemali byť tu hore.“ Cobie si ma úkosom premerala a odhrnula si z očí prameň lesklých tmavých vlasov. „Niežeby mi na tom záležalo.“

„Ani mne na tom nezáleží,“ hľadela som priamo pred seba. „Čo tu vôbec robíte?“ Cobie Grimmová bola naša lodná mechanička, patrilo jej bludisko nad palubou. To ja som sa doň votrela, no teraz mi to bolo jedno.

Cobie na mňa zažmurila. „Ste si vedomá, že strážny kôš má okrem toho, že uspokojuje vašu potrebu nájsť si miesto na utápanie sa v žiali, svoj účel, však?“

„Neutápam sa v žiali,“ zašomrala som.

„No ani nesledujete obzor, či sa na ňom nevyskytli prekážky,“ poznamenala Cobie sarkasticky a nadvihla obočie. „Ste v poriadku?“

Sklopila som zrak na svoje dlane v lone, na prsteň, ktorý mi Torden dal. Ťažil ma na prste, ale stále to nebolo nič v porovnaní s tiažou môjho srdca v hrudi.

Torden mi veľmi chýbal. Cítila som každý kilometer, ktorý nás oddeľoval, napnutý a bolestivý.

Naozaj som sa utápala v žiali.

V žilách mi zahorela zlosť, keď som si spomenula, že Lang, Homér a Yu sa ku mne správali, akoby som bola z porcelánu. Akoby som sa mohla ľahko rozbiť, a tak ma radšej odložili na poličku, kde mi nehrozilo nebezpečenstvo. Pri ich skutočných zámeroch som slúžila iba na okrasu.

Torden sa tak ku mne nikdy nesprával. Vždy keď na mňa uprel zrak, cítila som sa silná a slobodná. Pohľad mal pokojný ako prúd vo fjorde Bilröst.

Lang nezobral na vedomie môj hnev, skôr sa ho pokúsil utíšiť – vysvetľovaním, výhovorkami a opakovaným protestovaním sa ma snažil presvedčiť, že sa naňho v skutočnosti nehnevám.

„Musíte pochopiť...“ začal znova, keď som ustúpila od kormidla.

„Kto o tom vedel?“ skočila som mu do reči a otočila som sa k nemu.

Lang sťažka prehltol, ale chýbalo mu toľko slušnosti, aby sa zatváril previnilo. Opatrne si ma premeral, dlhé mihalnice mu zatienili tmavé oči. „Niektorí áno, iní nie.“

„To nie je priamočiara odpoveď,“ vyprskla som. Rýchlo som prechádzala pohľadom po posádke, skákala som z jednej tváre na druhú, neistá, na ktorej sa mám pristiaviť. Neistá, komu z nich môžem veriť.

Nervózne na mňa zízali a už vôbec nepripomínali rodinu, s ktorou som večerala v lodnej kuchyni a ktorá mi rozprávala príbehy pri svetle lampáša. Homéra som brala ako svojho ochrancu. Višnu, Basile a Will sa ku mne vždy správali milo. Skopa som bránila pred *kongem* Alfödrom z Norge, keď sa zaľúbil do jeho zverenkyne Anje.

Myslela som, že je môj priateľ. Domnievala som sa to o všetkých.

A napriek tomu som znova stála na palube a cítila sa tak isto ako v deň, keď som odchádzala z Potomacu a sčerená voda ma vyvádzala z rovnováhy: bez priateľov, sama a ako úplná hlupaňa.

Ibaže tentoraz to bolo ešte horšie. Lebo miesto po boku Tordena a na palube *Osudu* boli domovy, ktoré som si vybrala sama.

A oba skončili v troskách.

„Povedzte niečo,“ žiadal ma Lang hlasom tlmeným a jemným ako mesačný svit. Priblížil sa ku mne, akoby mal právo chytiť ma za plece, kamarátsky sa ma dotýkať.

Odtiahla som sa.

„Neschádza mi na um nič, čo by som vám mohla povedať a neskôr by som to neolutovala,“ odvetila som priškrtené. Takmer som nespoznávala vlastný hlas.

Kútikom oka som si všimla povrazový rebrík, ktorý sa voľne hojdal pri hlavnom sťažni a viedol do strážneho koša. Prepochovala som po palube, chytila mokré laná a prehltla som strach.

„Selah!“ Lang ku mne pribehol a zovrel povraz tesne nad mojou roztrasenou rukou. „Selah, prestaňte. Čo to stvárate?“

„Potrebujem si vyčistiť hlavu.“ Zrazu som zomierala túžbou dostať sa od neho preč, chcela som si nájsť nad týmto hlukom tiché miesto, aj keď mi dlane vlhli od potu pri predstave, kam preto musím vyliezť. Strážny kôš sa nachádzal v závratnej výške nad palubou.

„Selah, nebudte hlúpa.“ Langove líca boli bledé ako oblaky nad našimi hlavami, krivé pery mu zatieňoval dohora vystrčený nos a oči mal temné, tmavé, čierne.

„Hlúpa?“ zháčila som sa a vzbĺkol vo mne hnev. „Taká podľa vás som? Hlúpe dievča, ktoré je príliš zamestnané hľadaním lásky po kráľovských dvoroch, než aby si všimlo vaše klamstvá a lži...“

„Nie!“ vybuchol Lang. „Nie, iba si nemyslím, že je pre vás bezpečné liezť tam.“

„Nie je to pre mňa bezpečné?“ Moje slová boli horké ako žlč. „Nie je to pre mňa rovnako nebezpečné, ako plaviť sa cez celý Atlantik nad sudmi s pušným prachom? Ako skutočnosť, že netuším, pre koho naozaj pracujú členovia mojej posádky?“ Pristúpila som k nemu o krok bližšie, takže nás delili iba centimetre. „Nebezpečné, ako keď som si musela slepo poradiť na dvore v Anglande, kým ste zháňali rebelov, alebo keď som vchádzala bránami do Asgardu, a pritom som netušila, že medzi členmi mojej posádky sa skrývajú pašeráci?“ Skúmavo som si ho premerala, zúfalo som túžila nájsť mu na tvári aspoň náznak výčitiek svedomia, ale nijaké som nevidela. „Ak sa o mňa nedokázate postarať lepšie, myslím, že urobím správne, keď sa radšej spoľahnem sama na seba.“

S tými slovami som sa od neho odvrátila, zovrela som rebrík v rukách a pustila sa do lezenia.

„Selah!“ zavolala za mnou Cobie z paluby. „Čo to robíte?“

Nedokázala som jej odpovedať, lebo som mala dosť práce s lezením a dýchaním, a tak som pokračovala v lezení a dýchaní. Sústredila som sa na drsný povrch lana pod prstami, a nie na to, ako sa rebrík krúti a hojdá vo vetre, ktorý mi prenikal priamo pod oblečenie, ostrý ako môj hnev.

Sluch mi napovedal, že na palube podo mnou každý stuhol, no neza-stavila som sa, aby som tam pozrela.

Štvorcová podesta s neveľkým okrajom na vrchole hlavného sťažňa mohla mať nanajvýš dva krát dva metre. Zdvihla som sa na ňu, zmizla som z dohľadu posádky a cítila som, ako sa podo mnou strážny kôš kolíše. Pripomenulo mi to hmlu víriacu nad fjordom.

No zvlnené more a hmla neboli nič v porovnaní so zlosťou, ktorá mi prevracala žalúdok. Ani so slzami hnevu, čo mi stekali cez koreň nosa a zlievali sa do jazierka pod lícom, keď som sa schúlila na bok.

Ležala som tak aj teraz, skrútená smerom ku Cobie, a prezerala som si prsteň na svojom prste. Do zlatoružového krúžka farby Tordenových mihalníc boli zasadené kamene modré ako Bilröst a jasné oči asgardských chlapcov.

Opustila som ho. Tordena. Aj keď bol tým jediným, čím som si bola za posledné mesiace naozaj istá.

Ako veľmi som ho ľúbila. Ako som túžila prepliesť si s ním prsty, cítiť ho po svojom boku, dýchať s ním zajedno.

No Asgard sme nechali za kormou, nemali sme ho pred provou. A Torden potreboval splniť sľuby, ktorými sa zaviazal. Asgardu. Otcovi, ktorého zaujímalo iba to, aby ochránili vlasť proti Imperiji Jötne. A ne-vlastnej mame, ktorá prišla o dve deti – jedno zomrelo a druhé vyhnali.

Aj ja som chcela splniť svoje sľuby – zaviazala som sa posádke, že im pomôžem pri hľadaní vzbúrencov, a aj Potomacu a môjmu otcovi, ktorého smútok a choroba mi ustavične ťažili myseľ. Značila som si uplynulé dni na zadnej strane knižky od krstnej mamy, ktorú mi venovala pred

odchodom. Pochodujúca armáda značiek ma nikdy nesklamala – vždy mi pri pohľade na ňu stiahlo hrud' obavami.

Čas sa rozťahoval donekonečna za aj predou mnou. Toľko dní, toľko kilometrov a osud môjho otca je stále neznámy.

Pomyslela som na výrazné kosti napínajúce ockovu kožu, na to, ako sa mu chveli končatiny. Na ťarchu, ktorá zrejme už dlho zaťažovala jeho srdce.

Verím, že by chcel, aby som pomohla druhým brániť sa. Dúfam, že sa stihnem vrátiť domov včas, aby mi to povedal.

Stále mám pocit, že počujem nejaký hluk, posťažoval sa mi na slávnosti Sviatku stromov.

Zdalo sa, že iba strážny kôš je vysoko nad hlukom.

„Nie,“ odpovedala som na Cobiinu otázku a pokrútila som hlavou. „Nie, nie som v poriadku.“

Dievčina si navlhčila pery. „Nezabije vás to,“ podotkla. Prekrížila si ruky a oprela sa o sťažň. Čierna košeľa sa jej trepotala vo vetre.

V mysli som vedela, že má pravdu. Strach, bolesť a prázdnota ma nezabijú.

No hĺbka, šírka a výška mojej straty mi pripadali rovnako nespútané a bezhraničné ako oceán, ktorý som preplávala, aby som sa sem dostala. A moje srdce jej odmietalo uveriť.

2

Keď som zliezala zo strážneho koša, z oblohy začali padať veľké dažďové kvapky. Schádzala som nemotorne, lebo dlane zvierajúce povrazy sa mi ešte stále trochu potili.

Nemohla som tam hore zostať navždy, ale zatiaľ som nebola pripravená na rozhovor s posádkou. Zamierila som preto do kuchyne a našla som v nej Willa, ktorý namáčal suchú fazuľu a miesil cesto na chlieb.

„Môžete ma na chvíľu zastúpiť?“ opýtal sa bez predslovu, len čo sa za mnou zavreli dvere. „Potrebujem si odskočiť do skladu pod kuchyňou.“ Zasmial sa. „Nie však doslova odskočiť. Chápete?“

Vie o tom aj Will? uvažovala som v duchu.

Môj mozog zavrhol túto predstavu. Will bol príliš uvoľnený, príliš laskavý. Tak veľmi sa sústredil na tvrdú prácu a obživu posádky, že určite nemal čas na intrigy.

No Yu bol lekár, staral sa o mňa, keď mi nebolo dobre. Andersen mi skladal papierové loďky a draky, len aby som sa usmiala. Nerobilo im problém klamať. Patril k nim aj Will?

Zasmiala som sa, ale môj smiech znel napäto a neprirodzene. „Vtipné. Bežte.“

Will ma zanechal samu v kuchyni. Na strope s nízkymi trámami vyzgali lampáše a v medenom dreze sa pomaly posúval riad. Vo vzduchu sa vznášala vôňa droždí a tuku. Zatvorila som oči a skúsila som sa nimi nechať upokojiť, no nedokázala som z mysle vytlačiť predstavu zbrani

a pušného prachu uložených priamo vedľa múky, soli a všetkých ostatných potravín, ktoré potrebujeme na prežitie.

Uviazala som si zásteru okolo pása, oprášila si ruky a pustila som sa do miesenia cesta. Po streche kuchyne bubnoval dážď, dlaňami som sa zapierala do cesta a pokúšala som sa pritom uvoľniť si od úzkosti stuhnutý krk a plecia. Dovolila som svalom, nech odvádzajú svoju prácu, a nechala som myseľ, nech sa zatúla na druhú stranu mora a času. Preniesla sa od krstnej mamy k Bearovi, Tordenovi a nakoniec ockovi. Potom zaletela za Fritzom, nápadníkom, ktorý na mňa čakal v hrade Katz, a *waldleute* – rebelmi, ktorým sme prichádzali na pomoc.

Dvere do kuchyne sa opäť otvorili, kroky sa zladili s rytmom, v akom som miesila cesto. Keď som však zdvihla pohľad, nestál nado mnou Will.

„Môžem v blízkej dobe očakávať koniec vašich akrobatických predstavení?“ opýtal sa Lang.

Napäla som sa.

Vždy len rozprával, vedel to so slovami. Mala som tušiť, že mi nedopraje priestor na premýšľanie.

Pokrútila som hlavou a pokračovala som v práci. „Nehrám s vami nijaké hry, Lang.“

„Stále sa na mňa hneváte,“ podotkol potichu. „A mne sa to nepáči.“

Oprel sa o pult, ruky hlboko vo vreckách. Líca a dohora vystrčený nos mu zalialo zlatisté svetlo z lampášov. Vlasy a plecia mal mokré od dažďa.

Zohla som sa späť nad chlieb, tísila som do cesta zvyšky múky a soli a vraštila som tvár od bolesti, keď sa mi ostré kryštály zarývali do citlivej kože na zápästí.

Lang mi podal mokrú handru. Nepozrela som naňho, keď som si ju brala.

„Musíte sa zmieriť s následkami svojich rozhodnutí, Lang,“ poznamenala som a utrela som si štipajúcu ranu. „Hnevám sa na vás, neverím vám a to všetko len pre vaše rozhodnutia.“

Netrpezlivo si odfrkol. „No tak, Selah.“

„Nie, to vy by ste sa mali spamätať,“ odsekla som. Myslela som na ocka, na jeho nekonečnú trpezlivosť a láskavé načúvanie. Na Tordena v tú noc, keď mi oznámil, že sa so mnou nemôže vrátiť do Potomacu. Na to, ako vyrukoval von s pravdou a potom počkal, kým sa rozhodnem, čo s ňou urobím. „Vy sa domnievate, že všetko vyriešia len slová, slová a ďalšie slová. Nedokážete počkať ani deň, kým prídem na to, ako sa cez toto preniesť. Ste posadnutí svojou agendou.“

„Každý má svoju agendu,“ bránil sa Lang. „Dokonca aj vy.“

„Ja?“ zháčila som sa a odhodila som handru.

„Áno, vy! Čo sa týka vašich nápadníkov, vedia len to, že prichádzate, aby vám mohli dvoriť s vyhliadkou manželstva. Ani jeden z tých hlúpych úbožiacov netuší, že v skutočnosti nemá šancu. Len si krátite čas, kým sa budete môcť otočiť a utiecť domov.“

„Snažím sa ochrániť svojho otca a krajinu. Dobre viete, čo je v stávke.“

Lang zdvihol ruky. „A ja sa pokúšam ochrániť milióny nevinných ľudí. Máte dobrý dôvod na klamstvá, no rovnako som ho mal aj ja. Čo ak sme vlastne rovnakí?“

Pristúpila som k nemu a zabodla som mu prst do hrude. „Môj plán nevystavil nikoho nebezpečenstvu.“

„Selah, nikdy ste neboli ohrozená.“ Lang sklonil hlavu a na nás oboch dopadol jeho tieň. Vo vlasoch sa mu chveli dažďové kvapky. „Mal som všetko pod kontrolou, kým ste... Nuž, predtým.“ Naše tváre delili iba centimetre. Tváril sa úprimne, čo ma rozzúrilo.

Z pľúc mi unikol vzduch. Po krku a lícach sa mi rozlial rumenec.

„Nesprávajte sa ku mne ako k dieťaťu,“ varovala som ho cez zaťaté zuby. „Nie som hlupaňa a vy vševied. Kým som sa tu potkynala ako slepá, mohlo sa stať čokoľvek.“

„Ochránil by som vás.“ S námahou prehltol, až mu poskočil ohryzok. „Naozaj.“